

Arrest

**nr. 128 945 van 8 september 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 september 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 2 september 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 december 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 maart 2012 huwt verzoeker met mevrouw H.K.

1.3. Op 10 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt verzoeker op 17 september 2012 ter kennis gebracht. Eveneens wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.4. Op 4 oktober 2012 dient verzoeker een aanvraag in om toegang tot verblijf in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

1.5. Dezelfde dag neemt de burgemeester van Roeselare een beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor toelating tot verblijf. Deze beslissing wordt verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.6. Op 15 november 2012 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 23 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt verzoeker te kennis gebracht op 8 februari 2013. Eveneens wordt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod betekend.

1.8. Tegen voormelde beslissingen vermeld in punt 1.7. dient verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 123 624.

1.9. Op 2 september 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals

gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 23 juncto 191 van de Grondwet, de artikelen 9ter, 55/4 en 62 van vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 5 en 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven, van de 3, 8, 13 en 15 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de bespreking van het middel blijkt dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat er wel degelijk disproportionaliteit bestaat tussen het recht voor de Belgische overheid, de immigratie onder controle te houden en het recht op een gezinsleven, dat niet aangetoond wordt dat een verwijderingsmaatregel in een democratische gemeenschap noodzakelijk zou zijn, dat hij gedurende jaren blijkbaar gedoogd werd in België, dat er een grondig onderzoek is uitgevoerd door de politie en het Parket ten einde na te gaan of zijn huwelijk beantwoordde aan alle vereisten, dat het huwelijk werd voltrokken op 10 maart 2012, ruim 2 jaar geleden, dat hij intussen tot tweemaal toe een regularisatieverzoek heeft ingediend ten einde zijn verblijf te regulariseren, dat er omtrent het laatste verzoek, geen uitvoerbare beslissing werd getroffen, dat artikel 74/13 van de vreemdelingen en artikel 8 van het EVRM geschonden worden nu niets belet dat het regularisatiedossier ten gronde zou worden bekeken door de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat een terugkeer naar Armenië en vervolgens naar Moskou, waar de Belgische diplomatieke post gelegen is, absoluut overbodig voorkomt, dat zoals in de beslissing staat, er daarenboven een inreisverbod werd opgelegd aan verzoeker van zo maar eventjes 3 jaar, hetgeen dient aanzien te worden in de concrete omstandigheden van de zaak als een vernederende en/of onmenselijke behandeling of straf in de zin van artikel 3 van het EVRM. Vervolgens poneert verzoeker dat het strijdig is met artikel 8 van het EVRM om een jong gezin voor een termijn van minstens 3 jaar uit elkaar te halen, zonder noodzaak, dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven wanneer dat in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker wijst erop dat hij op 15 november 2012 een regularisatieverzoek heeft ingediend conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat niet blijkt dat er nopens zijn verzoek een uitvoerbare beslissing werd genomen, dat door toch over te gaan tot het nemen van een bevel, het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, dat het aanvragen van een regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, verwijst naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat het non-refoulementbeginsel niet alleen voortvloeit uit het vluchtelingenverdrag, maar ook onder meer uit artikel 3 van het EVRM, dat het non-refoulementbeginsel dat voortvloeit uit artikel 3 van het EVRM directe werking heeft en primeert op het nationaal recht en dus dient aangezien te worden minstens als een bepaling van gemeen recht, dat ook de bepalingen van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG een rechtstreekse werking hebben, wanneer ze onvoorwaardelijk zijn en voldoende nauwkeurig, dat de artikelen 74/13, 74/16 en 74/17 van de vreemdelingenwet de omzetting zijn in het Belgische recht van de door verzoeker aangehaalde richtlijn, dat indien de aanvraag tot regularisatie de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten in principe niet opschort, dit niet belet dat

het bevel zal dienen gemotiveerd te worden, rekening houdend met de bepalingen van de terugkeerrichtlijn, de bepalingen van artikel 3 van het EVRM en artikel 19, § 2 van het Handvest van de Grondrechten, dat het voldoende is dat hij een verzoek heeft ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om te laten blijken van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat wanneer er een grief wordt aangevoerd met als basis een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, er dan een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek vereist is van elke grief op grond waarvan er redenen bestaan om aan te nemen dat mogelijk een schending dreigt van artikel 3 van het EVRM, dat, wil de Raad voldoen aan de vereisten van een doeltreffend rechtsmiddel, hij in deze gevallen zich alvast niet mag beperken tot een marginale appreciatie van de feiten, dat, indien de Raad dat toch doet, artikel 13 van het EVRM wordt geschonden.

3.3.2.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers betoog betreffende de hangende aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die zou verwijzen naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, niet dienstig is daar verzoekers stelling dat geen uitvoerbare beslissing werd genomen betreffende zijn regularisatieaanvraag van 15 november 2012, feitelijke grondslag mist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat betreffende de aanvraag van 15 november 2012 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een beslissing werd genomen op 23 januari 2013 die op 8 februari 2013 aan verzoeker betekend werd.

Betreffende de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het is in principe aan verzoekster om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

In zoverre verzoeker stelt dat hij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend, dat dit voldoende is om te laten blijken van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat dit niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich, of een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. Verzoeker laat na met concrete argumenten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn dat, bij de uitvoering van de bestreden beslissing, hij zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.3. Betreffende de schending van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad op wat volgt.

3.3.2.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13

februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/ of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de

taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.3.2. Daargelaten de vaststelling dat de verwerende partij erkent dat er sprake is van een gezinssituatie, stelt de Raad vast dat niet wordt betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft. Er is derhalve in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoeker. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

De positieve verplichting voor de Staat om het recht op privé- en/of familieleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38) geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker toont met geen enkel concreet gegeven aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben met zijn echtgenote, van Armeense nationaliteit, en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. In dit verband moet worden geduïd dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er blijkt derhalve prima facie niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op de verwerende partij enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgische grondgebied. Verzoekers stelling dat hij gedurende jaren gedoogd werd in België, dat er een grondig onderzoek is uitgevoerd door de politie en het Parket ten einde na te gaan of zijn huwelijk beantwoordde aan alle vereisten en dat het huwelijk werd voltrokken op 10 maart 2012, ruim 2 jaar geleden, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Voorts wijst de Raad erop dat een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten verzoekers gezinsleven niet in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland). In zoverre verzoeker zou verwijzen naar het aan hem betekende inreisverbod van drie jaar, wijst de Raad erop dat met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet verzoeker om de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan verzoeken.

Zelfs wanneer het bestreden bevel zou dienen te worden beschouwd als een inmenging in het gezinsleven van verzoeker - quod non -, dan nog moet worden benadrukt dat rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder dat verzoeker wist dat hij niet legaal in het Rijk verbleef, niet blijkt dat wanneer het gezinsleven dat hij in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in zijn gezinsleven en de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

Waar verzoeker nogmaals verwijst naar het feit dat geen uitvoerbare beslissing werd getroffen naar aanleiding van zijn regularisatiedossier, dat artikel 74/13 van de vreemdelingen en artikel 8 van het

EVRM geschonden worden nu niets belet dat het regularisatiedossier ten gronde zou worden bekeken door de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat een terugkeer naar Armenië en vervolgens naar Moskou, waar de Belgische diplomatieke post gelegen is, absoluut overbodig voorkomt, herhaalt de Raad dat zijn kritiek feitelijke grondslag mist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat betreffende verzoekers aanvraag van 15 november 2012 wel degelijk een beslissing werd genomen. Gelet op het feit dat de aanvraag van verzoeker van 15 november 2012 op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, kan hij niet dienstig voorhouden dat niets belet dat zijn regularisatiedossier ten gronde zou worden bekeken.

Waar verzoeker stelt dat hem een inreisverbod werd opgelegd van zo maar eventjes 3 jaar, hetgeen dient aangezien te worden in de concrete omstandigheden van de zaak al een vernederende en/of onmenselijke behandeling of straf in de zin van artikel 3 van het EVRM alsook dat het strijdig is met artikel 8 van het EVRM om een jong gezin voor een termijn van minstens 3 jaar uit elkaar te halen, zonder noodzaak, voert hij kritiek tegen de hem betekende beslissing houdende het inreisverbod. De beslissing houdende het inreisverbod maakt niet het voorwerp uit van onderhavige vordering, zodat de kritiek gericht tegen deze beslissing niet dienstig kan aangevoerd worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie niet aannemelijk gemaakt.

3.3.2.4. Verder beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift door te stellen dat het artikel 15 van het EVRM is geschonden zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of aanduiding hoe deze het voormelde artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoeker zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld verdragsbepaling zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

3.3.2.5. In casu wordt door verzoeker op het eerste gezicht geen schending van de artikelen 3, 8, 13 en 15 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Aangezien verzoeker, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoeker geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet

en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Bij de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wijst verzoeker in wezen naar zijn uiteenzetting betreffende de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM in het enig middel. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat verzoeker een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM prima facie niet aannemelijk heeft gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat verzoeker moet aantonen.

Waar verzoeker stelt dat ten aanzien van hem een inreisverbod werd uitgevaardigd van 3 jaar, zodat de scheiding van het gezin hic en nunc minstens 3 jaar zou bedragen, dat een scheiding van minstens 3 jaar voor een jong gezin, op zichzelf een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekent voor alle leden van het gezin, herhaalt de Raad dat verzoeker, met toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet om de opheffing of opschorting van het inreisverbod kan verzoeken. Het nadeel is per definitie tijdelijk en geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel, gelet op de vaststellingen bij de bespreking van het middel betreffende artikel 8 van het EVRM.

Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelet op wat voorafgaat niet aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. VERMANDER